

[Grethe Philip.]

ret, at den redegørelse, vi fik, ikke var helt dækkende. Jeg føler mig stadig ikke overbevist om, at det virkelig holder stik, at vi nu trækker så meget likviditet ind, at det svarer til et kasseoverskud på 800 mill. kr. Men jeg kan jo så ikke sige andet, end at jeg håber, at det må være finansministeren, der får ret. Jeg havde indtryk af, at han selv også måske havde sine tvivl, fordi det hele er så kompliceret. Men lad os håbe på, at han får ret.

Jeg vil gerne takke finansministeren for det tilsagn, jeg fik om, at man fremtidig ville tydeliggøre finanslovforslaget, så det bliver lettere at læse og det dermed også bliver lettere at vurdere tallene.

Må jeg til sidst sige, at det stod heller ikke mig særlig klart, hvordan SF vil stemme her ved den endelige afstemning. Nu sagde hr. Skræppenborg-Nielsen ganske vist, at det var hensigten foreløbig at fastholde partiets stilling til finanslovforslaget; men jeg forstod dog, at man endnu her i sidste sekund gjorde sig visse overvejelser om, om man skulle stemme på den ene eller den anden måde. Det vil derfor blive meget spændende for hele tinget og for vælgerbefolkningen, hvad disse overvejelser endeligt resulterer i. I betragtning af, at væsentlige dele af finansloven hviler på en lovgivning, for hvilken der kun er parlamentarisk flertal med SFs medvirken, vil det jo være en meget ejendommelig parlamentarisk situation, om socialistisk folkeparti nu ved den afsluttende afstemning vil undrage sig et medansvar; det kan jeg da heller næppe forestille mig. Men som sagt, det vil jo vise sig om meget kort tid.

Niels Westerby: Jeg skal følge formandens henstilling og fatte mig i korthed.

Må jeg først takke stats- og udenrigsministeren for redegørelsen om bestræbelserne for at undgå spredning af kernevåben til andre magter end dem, der har dem nu. De synspunkter, statsministeren fremførte på regeringens vegne, er ganske de samme, som vi har i liberalt centrum, og vi synes, det er meget rigtigt at lade hensynet til at undgå en spredning gå forud for de andre berettigede hensyn.

Statsministeren sluttede med en bemærkning om, at hvis særlige muligheder

gives, vil man gøre disse synspunkter gældende fra dansk side. Jeg vil da rejse det spørgsmål til overvejelse for regeringen — her vil jeg ikke kræve noget svar — om man ikke ved lejlighed på passende måde burde instruere vore ambassadører om at delagtiggøre andre regeringer i vore synspunkter; specielt over for Sverige, som vi har et særlig godt og venligt forhold til, kunne det måske have sin berettigelse, at vi delagtiggjorde dem i vore synspunkter her, da Sverige er et af de lande, der har lagt hindringer i vejen for denne kernevåbenaftale.

Til finansministeren har jeg to bemærkninger: finansministeren syntes ikke, det var en god idé at foreslå, at folketinget fik kendskab til de barberinger, der har fundet sted i departementerne af bevillingsansøgninger. Jeg tror nu alligevel, at finansministeren bør overveje det én gang til, for det er vel rimeligt, at folketinget kan tage stilling til de poster, der findes på finanslovforslaget. Det er meget muligt, at en del af de ting, som de forskellige departementer skærer væk, er noget, som et flertal i folketinget ville finde berettiget, endda så berettiget, at nogle af de ting, regeringen nu tager med i et finanslovsforslag, måske burde vige. Folketinget er her afskåret fra at foretage en selvstændig vurdering, og under en eller anden form må vi finde en fremgangsmåde, hvorved folketinget bliver i stand til at foretage en sådan selvstændig vurdering derigennem, at vi får flere oplysninger og nemmere adgang til oplysninger om de nedskæringer, der finder sted i departementerne, og som vi ikke bliver gjort bekendt med. Specielt hvis man er enig i at give førsteprioritet, at give fortrinsstilling til uddannelses- og forskningsinvesteringer, er det berettiget at rejse et sådant spørgsmål i forbindelse med udarbejdelsen af de årlige finanslove.

Til spørgsmålet om kasseoverskuddet må jeg sige, at efter min vurdering — også efter at jeg har hørt finansministerens redegørelse i dag — balancerer regeringens økonomiske politik på grøftekanten. Men hvorfor er det således, at vi altid skal balancere på grøftekanten i vor økonomiske politik? Hvorfor kan vi ikke have en vis sikkerhedsmargen, bevæge os et par skridt borte fra grøftekanten? Hvorfor skulle vi